

desuden, navnlig ved at bryde det hedenske Aandshovmod, lagde Grunden til et jordisk Retfærdighedsrige her paa Jorden, et helligt Folkedømme, som det endnu er Fremtiden forbeholdt at virkeliggøre efter hans store Bud: Elsk din Næste som dig selv! Det Valgsprog „Frihed, Lighed, Broderskab“, som et vist, nydannet Parti — desværre i egenkærlig Hensigt — har bemægtiget sig, det er i faa Ord Kristi hele Samfundslære, som vi alle vilde gøre vel i at indriste dybt i vore Hjerter.“

Nede ved den anden Bordende havde Emanuel siddet bøjet over sin Tallerken og med levende Optagethed fulgt denne Samtale. Hans Hjerterte svulmede, mens han lyttede til Bispens sidste Ord, der saa klart og fyndigt udtrykte hans egne inderste Tanker og paany bestyrkede ham i den frydefulde Bevidsthed om, at nu ogsaa han ret vandrede i Jesu Fodspor og var med til at bygge det Lyksalighedsland, som de kristnes Brodersamfund en Gang skulde udbrede over hele Jorden.

Provst Tønnesen forholdt sig efter Bispens sidste Ord atter fuldkommen tavs. Med Hentydningen til Bispens uheldige politiske Fortid havde hans Hjerter faaet Luft; og han vilde ikke nedværdige sig til at diskutere med et Menneske, en Bisp ovenikøbet, der ikke undsaa sig ved i en snever Vending at tage Verdens Frelser til Indtægt for sin Partipolitik, ja som ligefrem gjorde ham til Socialist.

I det samme bar ogsaa Vinden en Række manende Klokke-toner fra Vejlby Kirke ind over Haven. Tiden for Sidsttjenesten var inde.

Provst Tønnesen rejste sig og sagde, ikke uden Spydighed:

„Deres Højærværdighed maa have mig undskyldt; mine kirkelige Forretninger kalder mig. Forhaabentlig har jeg den Tilfredsstillelse at se Deres Højærværdighed igen, naar jeg kommer tilbage,“ — hvorpaa han, uden at afvente noget Svar, satte sin Stol haardt ind under Bordet og bortfjernede sig med majestætiske Skridt.

Et Øjeblik efter rejste ogsaa de andre sig. Med alvorsfuld Mine gav Bispen baade Frøken Ragnhild og Emanuel Haanden, og til den sidste sagde han i en Tone, der slet ikke længer